

Sygn. akt XXIII Gz 390/21

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXIII Gospodarczy Odwoławczy i Zamówień Publicznych w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Gałas

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Centrum (...). S.-W., D. S. spółki jawnej w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 16 października 2020 r., sygn. akt VIII GC 1975/20

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie, przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu dla m. st. Warszawy w Warszawie do dalszego prowadzenia pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Sędzia Anna Gałas

Sygn. akt XXIII Gz 69/21

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 października 2020 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie umorzył na podstawie art. 505³⁶ k.p.c. postępowanie w sprawie w całości.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód w dniu 7 stycznia 2020 r. wniósł pozew o zapłatę w elektronicznym postępowaniu upominawczym. W tymże postępowaniu (epu) w sprawie został wydany w dniu 19 lutego 2020 r. nakaz zapłaty. Pozwany złożył sprzeciw od nakazu, zaskarżając nakaz w całości. Postanowieniem z dnia 24 marca 2020 r. na podstawie art. 505³⁶ k.p.c. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin - Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie.

Mając na względzie te ustalenia, Sąd Rejonowy wskazał, że w sprawie nie znajduje zastosowania art. 505³⁶ k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do 6 lutego 2020 r., gdyż przepis został uchylony 7 lutego 2020 r. i brak jest przepisów przejściowych pozwalających na jego dalsze stosowanie. Sąd I instancji, po analizie przepisów przejściowych z ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r., poz. 1469 ze zm.) doszedł do wniosku, że postanowienie o przekazaniu sprawy do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie zostało wydane po 6 lutego 2020 r., co oznacza, że w przypadku spraw wszczętych po 6 listopada 2019 r. i przekazanych sądowi właściwości ogólnej po 6 lutego 2020 r., postępowanie powinno być umorzone na podstawie art. 505³⁶ k.p.c. w brzmieniu aktualnie obowiązującym. Z tych powodów na podstawie art. 505³⁶ k.p.c.

umorzył postępowanie w sprawie. Sąd Rejonowy jednocześnie doręczył odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem, zgodnie z regulacjami k.p.c. obowiązującymi do 6 listopada 2019 r.

Zażalenie na to postanowienie złożył powód. Rozstrzygnięciu Sądu I instancji zarzucił:

- 1) popełnienie błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na niewłaściwym przyjęciu że powód wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 7 stycznia 2020 r. podczas gdy rozstrzygające znaczenie ma data wprowadzenia pisma do systemu teleinformatycznego, co miało miejsce w dniu 30 grudnia 2019 r.
- 2) naruszenie art. 11 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, poprzez błędną wykładnię polegającą na niewłaściwym przyjęciu, że przez pojęcie „dzień wejścia w życie ustawy” należy rozumieć dzień 7 listopada 2019 r., co doprowadziło do błędnego umorzenia postępowania w sprawie, podczas gdy prawidłowa wykładnia wskazanego przepisu prowadzi do wniosku że przez dzień wejścia w życie ustawy rozumieniu art. 11 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, należy rozumieć dzień 7 lutego 2020 r., co oznacza iż sąd zobowiązany był do rozpoznania sprawy na podstawie przepisów o epu w brzmieniu sprzed dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej przepisy o epu,
- 3) naruszenie art. 505³⁶ k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie tego przepisu w brzmieniu zmienionym przez ustawę nowelizującą, podczas gdy sąd zobowiązany był zastosować ten przepis w brzmieniu dotychczasowym, gdyż elektroniczne postępowanie upominawcze zostało zainicjowane przed dniem 7 lutego 2020 r., co oznacza, iż zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt 3 ustawy nowelizującej k.p.c. sąd zobowiązany był do zastosowania przepisów w brzmieniu dotychczasowym to jest rozpoznania sprawy w postępowaniu zwykłym.

W powołaniu na te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym według norm przepisanych.

Pozwany nie wniósł odpowiedzi na zażalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie skutkowało koniecznością uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Zarzuty zawarte w zażaleniu sprowadzały się do twierdzenia, że Sąd I instancji nie miał podstaw prawnych do zastosowania art. 505³⁶ k.p.c. w nowym brzmieniu tj. obowiązującym od dnia 6 lutego 2020 r., gdy pozew w epu został wniesiony przed tym dniem, i w konsekwencji na podstawie tego przepisu umorzenia postępowania w sprawie. To oraz zarzucana w zażaleniu wadliwa interpretacja przepisów przejściowych z ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r., poz. 1469 ze zm.) – dalej też: ustawa nowelizująca k.p.c., spowodowało, że Sąd II instancji był zobligowany do wydania orzeczenia kasatoryjnego.

W niniejszej sprawie wszczętej w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w ocenie Sądu II instancji, postanowienie o przekazaniu sprawy, wbrew konstatacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, zostało wydane z pewnością w zakresie kognicji wyłącznej sądu właściwego w elektronicznym postępowaniu upominawczym i w zgodzie z procesową podstawą jego wydania tj. przepisem art. 505³⁶ k.p.c. w brzmieniu obowiązującym w tej sprawie tj. przed 7 lutego 2020 r.

Przepis art. 505³⁶ k.p.c. w brzmieniu: „W przypadku wniesienia sprzeciwu sąd umarza postępowanie w zakresie, w którym nakaz utracił moc” zaczął obowiązywać od dnia 7 lutego 2020 r. Co istotne, to pozew w tej sprawie został wniesiony w dniu 30 grudnia 2019 r. (wydruk k. 35). Zgodnie natomiast z przepisem art. 11 ust. 1 pkt 3 ustawy nowelizującej k.p.c., sprawy wszczęte przed dniem wejścia w życie ustawy (zasadniczo 7 listopada 2019 r.),

rozpoznawane w elektronicznym postępowaniu upominawczy do czasu zakończenia postępowania w danej instancji podlegają rozpoznaniu zgodnie z przepisami, w brzemieniu dotychczasowym.

W doktrynie podnosi się przy tym, że przepis art. 11 ust. 1 pkt 3 ustawy nowelizującej k.p.c. ma zastosowanie do wszystkich spraw rozpoznawanych w elektronicznym postępowaniu upominawczym wszczętych przed dniem wejścia w życie wskazanej nowelizacji – niezależnie od tego, kiedy był wydany nakaz zapłaty. Oznacza to, że niezależnie od tego, w jakiej fazie postępowania wchodzi w życie ustawa nowelizująca (przed wydaniem nakazu zapłaty, po wydaniu nakazu zapłaty, po zaskarżeniu nakazu zapłaty), sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów dotychczasowych. Odwołanie się do wszczęcia sprawy jest uzasadnione, gdyż w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód wnosi pisma wyłącznie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego (art. 505³⁰ k.p.c.) i jest związany jego rygorami. Wnosząc pozew w tym systemie, powód jednocześnie wszczyna postępowanie w sprawie, mającej być według jego intencji – z resztą na podstawie obowiązującego prawa – rozpoznawanej w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Niewątpliwie, m. in. dla przepisu art. 505³⁶ k.p.c. ustawodawca w art. 17 pkt 3 ustawy nowelizującej k.p.c. określił inną datę wejścia w życie niż większości regulacji decydując, że wchodzi on w życie dnia 7 lutego 2020 r. Zwrócić należy jednak uwagę na to, że jakkolwiek zgodnie z treścią części wstępnej przepisu art. 17, ustawa rozumiana jako całość (w tym przepisy intertemporalne zawarte w art. 9 – 15), weszła w życie w dniu 7 listopada 2019 r., to w drodze wyjątku, w zakresie obejmującym regulacje dotyczące kompleksowej zmiany przepisów o elektronicznym postępowaniu upominawczym, weszła w życie dopiero z dniem 7 lutego 2020 r. (art. 17 pkt 3). W literaturze słusznie podnosi się, że ze względów funkcjonalnych należy przyjąć, że na gruncie art. 11 ust. 1 pkt 3) ustawy nowelizującej k.p.c., dniem wejścia w życie ustawy jest data wejścia w życie nowych przepisów o elektronicznym postępowaniu upominawczym, czyli 7 lutego 2020 r., a nie formalna data wejścia w życie samego przepisu art. 11 tej ustawy (Komentarz do art. 11 ustawy – J. Gołaczyński/Szostak „Ustawa o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, LEGALIS, M. Dziurda, M. Sieńko – Komentarz do art. 11, art. 12 i art. 17 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, LEX).

W tej sprawie, pozew został wniesiony w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 30 grudnia 2019 r. do właściwego Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, nakaz zapłaty został wydany w dniu 7 stycznia 2020 r., sprzeciw od nakazu zapłaty wpłynął w dniu 16 marca 2020 r. Postanowieniem z dnia 24 marca 2020 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie działając na mocy art. 505³⁶ k.p.c. wobec tego, że pozwany skutecznie złożył sprzeciw, co spowodowało utratę przez nakaz zapłaty mocy w całości i skutkuje przekazaniem sprawy do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej. To oznacza, że sprawa była rozpoznawana w elektronicznym postępowaniu upominawczym według przepisów w brzmieniu dotychczasowym tj. przed 7 lutego 2020 r. Co więcej, podstawa procesowa przekazania do sądu właściwości ogólnej też jednoznacznie na to wskazuje, dając także stronom rzetelną informację, co do obowiązującej w sprawie procedury.

Mając na uwadze to, że pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniesiony został przed wskazanym wyżej dniem wejścia w życie ustawy w odniesieniu do tego postępowania, to tym samym w świetle powyższych rozważań nie można zaakceptować stanowiska Sądu I instancji, że z uwagi na aktualnie obowiązujące regulacje, postępowanie podlegało umorzeniu na podstawie art. 505³⁶ k.p.c. Faktycznie bowiem tylko tępo czynności procesowych sądu generowałyby stosowanie oznaczonych przepisów. Nie zmienia to jednak zasadniczej konstatacji, że data wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym przed 7 lutego 2020 r. determinowała też sposób procedowania, co do tego pozwu i zastosowanie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z art. 505³⁶ k.p.c., w jego brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją, w razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty traci moc w całości, a sąd przekazuje sprawę do sądu właściwości ogólnej, co z kolei obliguje sąd właściwości ogólnej do podjęcia czynności w sprawie. Ponadto, postanowienie o przekazaniu sprawy według właściwości ogólnej jest prawomocne, a Sąd, któremu sprawę przekazano jest tym postanowieniem związany. Nie jest przy tym władny do stosowania art. 505³⁶ k.p.c., gdyż ten przepis należy do wyłącznej kognicji Sądu w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Sprawa niniejsza została już przekazana (prawidłowo i prawomocnie)

do trybu zwykłego, co wyklucza stosowanie przepisów stanowiących podstawę rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Niezależnie od wadliwości zaskarżonego postanowienia, to prawidłowo doręczono odpis postanowienia o umorzeniu z uzasadnieniem (Sąd I instancji z resztą z urzędu sporządził to uzasadnienie), i dalej też pełnomocnik powoda działając w przekonaniu prawidłowości czynności Sądu Rejonowego, w ocenie Sądu Okręgowego prawidłowo wniósł zażalenie, bez uprzedniego wniosku o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia. W okolicznościach tej sprawy bowiem, jak wskazano wyżej, przed Sądem Rejonowym zastosowanie miały przepisy ustawy nowelizującej k.p.c. w brzmieniu dotychczasowym.

Reasumując, Sąd I instancji wadliwie zastosował w sprawie przepis art. 505³⁶ k.p.c. i na tej podstawie umorzył postępowanie, działając bezpodstawnie poza własną kognicją. Na marginesie tylko należy wskazać, że ustawa nowelizująca k.p.c. zawiera takie przepisy intertemporalne, że zasadne były wątpliwości interpretacyjne zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

Mając to na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie odpowiednio stosowanego art. 386 § 1 w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji i uchylił zaskarżone postanowienie. O kosztach postępowania zażaleniowego orzeknie Sąd Rejonowy na zasadzie art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c.

Sędzia Anna Gałas